257369 ـ تفاوت میان منی، مذی و ترشحات و وظیفهٔ فرد در هنگام شک

سوال

من مطالبی را که دربارهٔ مذی و منی دارید خوانده‌ام، اما هنوز نمی‌توانم به طور قاطع میان آنها تفاوت قائل شوم و این مرا نگران می‌کند؛ به‌ویژه وقتی فتوای شما و سپس فتوای دیگری را می‌خوانم و چیز واضحی نمی‌یابم. آیا ممکن است به تفصیل توضیح دهید؟ من از بس فکر می‌کنم و با خود می‌گویم «این لذت نداشت» و غیره، دچار شکِ بسیار شده‌ام. مثلاً گاهی فکری به سرم می‌زند و سعی می‌کنم آن را دور کنم؛ حتی گاهی مکانم را تغییر می‌دهم و کارم را رها می‌کنم تا فکر برود. وقتی خود را پاک کردم، چیزی شفاف و بی‌رنگ دیدم که در آن لکهٔ سفیدی بود که برق می‌زد. آیا این مذی است یا منی یا رطوبت؟ یک دختر مجرد چگونه این را تشخیص دهد؟ با اینکه من سریال نمی‌بینم و به مردان نگاه نمی‌کنم، اما گاهی وقتی بیرون هستم، حتی اگر نگاه نکنم، افکاری در ماشین به سراغم می‌آید و سعی می‌کنم به شدت آنها را دور کنم. می‌خواهم بدانم دقیقاً شهوت چیست و لذت نهایی (اوج لذت) چیست؟ شرح مفصلی می‌خواهم تا برایم روشن شود و نمازم صحیح باشد. لطفاً به من لینک ندهید، چون سردرگمی و خستگی‌ام را بیشتر می‌کند.

پاسخ مفصل

الحمدلله.

اولاً:

آنچه از زن خارج می‌شود ممکن است «منی»، «مذی» یا ترشحات عادی باشد که به آن «رطوبت» می‌گویند. هر یک از این سه مورد، ویژگی‌ها و احکام خاص خود را دارند.

ویژگی‌های منی:

۱ـ زرد و رقیق است. این توصیف از پیامبر ـ صلی الله علیه وسلم ـ ثابت شده است که فرمودند: «آبِ مرد، غلیظ و سفید است و آبِ زن، رقیق و زرد». مسلم (۳۱۱) این حدیث را روایت کرده است. البته ممکن است در برخی زنان سفید باشد.

۲ـ بوی آن: اگر مرطوب باشد، بویی شبیه به شکوفهٔ خرما (یا خمیر) دارد و اگر خشک باشد، بوی سفیدهٔ تخم‌مرغ می‌دهد.

۳ـ لذت هنگام خروج: خروج آن با لذت و شهوت همراه است و شخص خروج آن را احساس می‌کند و پس از آن، شهوت

فروکش می‌کند (سستی ایجاد می‌شود).

اجتماعِ همهٔ این صفات شرط نیست، بلکه وجودِ تنها یک صفت برای حکم کردن به اینکه مایع خارج شده منی است، کافی می‌باشد. نووی در «المجموع» (۲/۱۴۱) این نکته را بیان کرده است.

و ایشان رحمه الله در «شرح مسلم» (۳/۲۲۲) می‌گوید: «و اما منی زن، زرد و رقیق است و گاهی به دلیل قوتِ زن، سفید می‌شود. منی دو ویژگی دارد که با یکی از آن دو شناخته می‌شود: یکی اینکه بوی آن مانند بوی منیِ مرد است [که شبیه بوی خمیر است]، و دوم اینکه خروجش با لذت همراه است و پس از خروجش، نیروی او فروکش می‌کند».

ویژگی‌های مذی:

آبی سفید (شفاف)، لزج و چسبنده است که هنگام فکر کردن به همبستری یا تمایل به آن خارج می‌شود. خروجِ آن لذتِ [ارگاسم] ندارد و پس از آن سستی و فروکش کردن شهوت رخ نمی‌دهد.

این حالت هم برای مرد و هم برای زن پیش می‌آید و گفته شده که در زنان بیشتر از مردان است.

ویژگی‌های رطوبت:

ترشحاتی شفاف است که از رحم خارج می‌شود. ممکن است زن خروج آن را احساس نکند و میزانِ آن در زنان مختلف، کم و زیاد می‌شود.

با این توضیحات روشن می‌شود که تشخیص منی به دلیل بوی خاص و خروجش همراه با اوج لذت، با چیز دیگری اشتباه نمی‌شود.

مذی و رطوبت آن بو را ندارند.

اما مذی پس از تفکر و نگاه و مانند آن (یعنی پس از تحریک شدن) می‌آید، اما هنگام خروجش لذت و ارگاسم همراهش نیست، بلکه چه بسا فرد لحظهٔ خروجش را حس نکند.

بنابراین: منی را شهوت و لذت همراهی می‌کند، اما مذی را شهوت پیشی می‌گیرد (یعنی اول تحریک می‌شوید، بعد مذی می‌آید) و هنگام خروج لذت ندارد. رطوبت هم یک امر عادی است که به فکر و نگاه ربطی ندارد و شهوتی پیش از آن نیست.

در مورد حالتی که ذکر کردید، غالبِ گمان این است که آن مایع «مذی» است؛ زیرا پس از تفکراتی که محرک شهوت بوده، خارج شده است. اما اگر به تفکر ربطی نداشته باشد، ترشحات و رطوبت است.

ثانياً: احکام شرعی

منی: پاک است، اما غسل را واجب می‌کند.

مذی: نجس است و وضو را می‌شکند و شستنِ آن از بدن و لباس واجب است (اما غسل ندارد).

رطوبت: پاک است، اما وضو را می‌شکند.

ثالثاً:

اگر انسان در مورد مایعی که خارج شده شک کند که آیا منی است یا مذی، می‌تواند میان آن دو یکی را انتخاب کند و حکم همان را بر آن جاری سازد. این مذهب شافعیه است و برای کسی که سؤال پرسیده و کسی که از وسواس رنج می‌برد، آسان‌ترین و با ارفاق‌ترین حکم است.

در کتاب «مغنی المحتاج» (۱/۲۱۵) آمده است: «اگر احتمال رود که مایع خارج شده منی یا غیر آن (مانند ودی یا مذی) باشد: بنا بر قول معتمد، فرد مخیر است که یکی از آن دو را انتخاب کند. پس اگر آن را منی فرض کرد، غسل می‌کند. و اگر غیر آن فرض کرد، وضو می‌گیرد و جایی را که آلوده شده می‌شوید؛ زیرا اگر به مقتضای یکی از آن دو عمل کند، یقیناً از عهدهٔ تکلیفِ آن برآمده است و اصل بر برائتِ ذمهٔ او از دیگری است و معارضی ندارد».

رابعاً:

از سؤال شما پیداست که به وسواس مبتلا هستید. توصیهٔ ما این است که از آن روی برگردانید و به آن توجه نکنید. به لباس‌هایتان نگاه نکنید و جستجو نکنید که آیا چیزی خارج شده یا نه. به فرد وسواسی توصیه می‌شود که [پس از طهارت] مقداری آب به لباس زیر و شرمگاه خود بپاشد؛ تا اگر رطوبتی دید، با خود بگوید این اثرِ همان آبی است که پاشیده‌ام. با این کار ان‌شاءالله وسواس از بین می‌رود.

شیخ ابن باز رحمه الله در «مجموع فتاوی» (۲۹/۲۰) می‌گوید: «اگر خروج مذی گاه‌گاهی است، باید آن را درمان کرد؛ به این صورت که هنگام استنجا، محل را بشویی و هنگام وضو، اطراف شرمگاه را آب بپاشی و هر حسی که در خود یافتی را بر همین آب حمل کنی، تا زمانی که یقین کنی چیزی خارج شده است.

و تا زمانی که کوچک‌ترین شکی داری، از آن اِعراض کن (بی‌توجهی کن)؛ لباس زیرت را لمس نکن و به چیزی نگاه نکن. اما اگر این رطوبت دائمی و پیوسته است، این از جنس «سَلَس» (بی‌اختیاری) است؛ در این صورت اگر وقت نماز شد وضو بگیر و با همان حال نماز بخوان (اگر خروجش مستمر است). و اگر فقط گاهی هنگام خروج از منزل رخ می‌دهد، حکمش مثل ادرار یا باد معده است؛ اگر چیزی خارج شد، وضو باطل می‌شود و اگر نشد، الحمدلله. و تا زمانی که شک

داری، حتی اگر کم باشد، حتی اگر یک درصد باشد: به آن توجه نکن و آن را بر توهم حمل کن و بدان که صحیح نیست».

والله اعلم.